

အတ်လေ့ကား

နှင်းရည်ထုံသောလမ်းကလေး။

ကျွန်တော့်အိမ်မှအထွက် စတင်လမ်းလျှောက်လာရသော လမ်းကလေးမှာ မြေနီလမ်းကလေးသာ ဖြစ်သည်။ မြေနီလမ်း ကလေးသည် ဖြူးဖြူးဖြောင့်ဖြောင့်ရှိနေရာမှ ခပ်ပြေပြေ နိမ့်ဆင်း သွားသည်။ ထို့နောက် တောင်ကမူလေးပေါ်သို့ မော့တက်သွား သည်။ တောင်ကမူလေးပေါ်သို့ရောက်တိုင်း ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတို့ တုန်ဆိုင်းသွားသည်။ တောင်ကမူလေးပေါ်သို့ရောက်တိုင်း မရိုးနိုင် သည့် အပေါ်စီးမြင်ကွင်းကို ကျွန်တော်အမြဲကြည့်နေကျ။ သီးပင် စိုက်ခင်းများ၊ စိမ်းညိုညိုခင်တန်း၊ ခင်တန်းနောက်မှ ထုံးဖြူဖြူ စေတီ၊ စေတီဘေးမှ ယိမ်းနွဲ့နေသော အုန်းပင်များ။ ထိုရှုခင်း ရှုကွက် များမှာ ခပ်နိမ့်နိမ့်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်အပေါ်စီးက ကြည့်နေ ရသည်။

“ဟင်း”

တောင်ကမူလေးပေါ်မှ အပေါ်စီးမြင်ကွင်းကိုခွာ၍ အောက် သို့ ဆင်းရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တိုင်း ကျွန်တော် သက်ပြင်းချရသည်။ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတို့ကလည်း လေးလံထိုင်းမှိုင်းလှသည်။ တောင် ကမူလေးပေါ်မှာ စွန်းထင်းကျန်ရစ်သော ကျွန်တော့် အရိပ်သည် ကျွန်တော့်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ကျိတ်၍ ရယ်မောနေမည်လား...။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မောနေသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မောနေသည်။

ခရီးသည်တင်ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သောအခါ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး နုံးချိနေသည်။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ခွေးတိုးဝက်ဝင် စီးလာခဲ့ရသော ခရီးသည်တင်ကားက သူ့မှာအပြစ်မရှိသလို မောင်းထွက်သွားသည့် အချိန်ထိ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတို့က မရွေ့လျားနိုင်သေး။ ပုံမှန်အသက်ရှူနှုန်းရအောင် အသက်ကို မြင်းမြင်းပြန်ရှူနေရသည်။

ကျွန်တော့်ခန္ဓာမှာ ဝေဒနာတစ်ခုခုတော့ရနေပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ အသက်ရှူမဝသည့်ရောဂါ ရနေသည်မှာ ကြာပြီ။ နှလုံးသွေး အားနည်းသည့် ရောဂါလား...၊ နှလုံးသွေးကြော ကျဉ်းသည့် ရောဂါလား ...၊ သေတော့ မသေချာ။ နှလုံးအထူးကု ဆရာဝန်တစ်ယောက်ထံ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို အနီးကပ်ကြီးကြပ်ဖို့ အပ်နှံလိုသော်လည်း အခြေအနေက မပေးသေး။ ကျွန်တော့်အတွေးတို့ကို ဖော့ပစ်လိုက်သောအခါ ပုံမှန်အသက်ရှူနှုန်းကို ပြန်ရသည်။ ကျွန်တော့် ခြေလှမ်းတို့က မြို့ပြလူနေမှုတောထဲ မျောပါသွားသည်။

- တစ်ထပ် ...
- နှစ်ထပ် ...
- သုံးထပ် ...
-

အထပ်ပေါင်းများစွာ မြင့်မားသော ကျွန်တော့်အလုပ်တိုက် အလုပ်ခန်းသို့ မော့ကြည့်သောအခါ မတ်မတ်ရပ်နေသော ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျွန်တော်ပြန်မတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် အထပ်ပေါင်းများစွာ မြင့်မားသော မိုးမျှော်တိုက်ကြီးတစ်တိုက်၏ အထပ်တစ်ထပ်၊ အခန်းတစ်ခန်းမှ သာမန်အလုပ်သမား တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ မော့ကြည့်နေလို့လည်း မောရုံသာ ရှိမည်။ အထက်ထပ်သို့ တက်ရန်အတွက် ဓာတ်လှေကားဆီ ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဓာတ်လှေကားထဲသို့ ကျွန်တော်ဝင်လိုက်သောအခါ အမျိုးသမီး

နှစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသားနှစ်ယောက် ရောက်နှင့်နေပြီ။ ကျွန်တော်က ဓာတ်လှေကားစီးရမှာ ကြောက်ရွံ့သူပါ။ ဓာတ်လှေကားစီးတိုင်း ဓာတ်လှေကားပျက်၍ ဟိုမရောက် ဒီမရောက်နှင့် ဓာတ်လှေကား အတွင်း ပိတ်လှောင်မွန်းကြပ်ပြီး အသက်ရှူရပ်သွားမှာကို ကျွန်တော် ကြောက်သည်။ နဂိုကမှ အသက်ရှူမဝသည့် လူ။ ထိုအယူအတွေးတို့က နှလုံးသွေးအားနည်းသည့်ရောဂါနှင့် ဆိုင်နေမည်လား...။ E.C.G ရိုက်ကြည့်လျှင် ကောင်းမည်လား...။ ကျွန်တော့် အတွေး မဆုံးမီမှာပင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံအပြည့်နှင့် မြန်မာအမျိုးသား တစ်ဦး ဓာတ်လှေကားအတွင်း ဝင်လာသည်။ သူက ဓာတ်လှေကား ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သောအခါ ဓာတ်လှေကား တံခါးပိတ်သွားသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်သည် ဓာတ်လှေကားအတွင်း ပိတ်လှောင်ခံရသောအခါ ကျွန်တော့်အတွေးသည် ဓာတ်လှေကားအတွင်း၌သာ ဝေ့လည်နေသည်။ သူတို့ရောအသက်ရှူဝရဲ့လား...၊ သူတို့မှာ နှလုံးသွေးအားနည်းသည့် ရောဂါရနေပြီလား...။ သူတို့မှာ နှလုံးသွေး ကြောကျဉ်းသည့် ရောဂါရနေပြီလား၊ E.C.G ရိုက်ကြည့် ပြီးပြီလား...၊ နှလုံးအထူးကုနှင့် ပြုပြီးပြီလား...။ မောနေသလား ...၊ ကြောက်နေသလား...။

ကျွန်တော့်အတွေးက ကျွန်တော့်ရှေ့မှ မိန်းမကြီးဆီ ရောက်သွားသည်။ မိန်းမကြီးက ကုမ္ပဏီဝတ်စုံတစ်ခုကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ကုမ္ပဏီဝတ်စုံမှာ မိန်းမကြီးနှင့် လုံးဝလိုက်ဖက်ခြင်း မရှိချေ။ အောက်ခံအင်္ကျီကို ဖုံးအုပ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီတို့မှာ သူမနှင့် အတော်ပင် ပွယောင်းနေ၏။ ဒူးဆစ်ဖုံးထားသော စကတ်တို့မှ ခွဲသားကြောင့် သူ့ဒူးဆစ် ညိုညစ်ညစ်ကို အတိုင်းသား မြင်နေရ၏။ သူမမျက်နှာကို အထင်းသားမြင်သာအောင် နှုတ်ခမ်းနီ မိတ်ကပ်တို့နှင့် ခြယ်သထားသော်လည်း စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသည့် အရေးအကြောင်းတို့ကသာ ပို၍ပေါ်လွင်နေ၏။ မိန်းမကြီးမှာ အသက်ရှူဝပုံလည်း မရ။ မောနေသည်။

“အစ်မကြီး မောနေလား”

“မောတာပေါ့”

“ဘာလို့ မောတာလဲ”

“အိုး ... မောစရာတွေအများကြီး ...၊ လူ့ဘဝဆိုတာ မောစရာနဲ့ စပြီး မောစရာနဲ့ပဲ ဆုံးတာမဟုတ်လား ...၊ သားကျွေးမှု သမီးကျွေးမှုဆိုတာ အရင်တုန်းကတော့ အိမ်ထောင်ဦးစီးဆိုတဲ့ လင်ယောက်ျားအပေါ်မှသာ တာဝန်ရှိခဲ့တာ ...၊ ခုခေတ်ကြီး ဒီလောက်အကျိုးပေးမကောင်းတော့ဘူး ...၊ သားကျွေးမှု သမီး ကျွေးမှုက လင်ရောမယားပါ ထမ်းနိုင်မှ ကလေးတွေ မပျက်စီးမှာ ...၊ အစ်မကြီးတို့ မွေးထားတာကလည်း အမျိုးကောင်း သမီးလေးတွေ ...၊ သူတို့ရှေ့ရေးကို တွေးတွေးပြီး မောရတာပေါ့...”

“အစ်မကြီးကြည့်ရတာ တစ်စုံတစ်ခုကို ကြောက်နေသလိုပဲ”

“ဘုရားရေ ...အစ်မကြီး ကြောက်တာကို မင်းသိနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့သိသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... အစ်မကြီး ကြောက်နေတယ် ... အစ်မကြီးတို့ ကုမ္ပဏီက သိပ်အခြေအနေ မကောင်းဘူး ... ဝန်ထမ်းတွေ လျှော့လိမ့်မယ်...လစာတွေ လျှော့လိမ့်မယ်... လစာလျှော့မှာ ... လျှော့တဲ့ ဝန်ထမ်းထဲ ပါသွားမှာကို အစ်မကြီး ကြောက်တယ်... အစ်မကြီး မွေးထားတာကလဲ အမျိုးကောင်းသမီးလေးတွေ ... အို... မတွေးချင်ဘူး ... မတွေးချင်ဘူး ... အစ်မကြီး ကြောက်တယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့ အစ်မကြီးရယ်... ကျွန်တော်လည်း ကြောက်တတ်တာပဲ၊ မကြောက်ချင်ယောင် သက်သက်ဟန်ဆောင်နေတာ ... လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ နိမ့်တုံမြင့်တုံ...”

“ဘုရားရေ နိမ့်တုံမြင့်တုံ ... မနောက်ပါနဲ့ မောင်ရင်ရယ် ... အစ်မကြီးတို့ဘဝမှာ အမြင့်ဆိုတာ ခါးလည်လောက်ထိ တစ်ခါမှ မခံစားရသေးပါဘူး... ခုမှ ဒူးဆစ်လောက် ခံစားရတာ... အစ်မကြီးက ဘာပညာမှ မယ်မယ်ရရတတ်တာ မဟုတ်ဘူး ... အစ်မ

ကြီးယောက်ျားကလည်း ဝင်ငွေကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ... အမျိုးကောင်းသမီးတွေကလည်း အပြိုင်းအရိုင်း... အဲဒါကို သနားပြီး အစ်မကြီးကျေးဇူးရှင်က အစ်မကြီးကို ကုမ္ပဏီမှာ သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမ ခန့်ပေးခဲ့တာ... ခုတော့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးကလည်း ဆုံးပြီ ... ကုမ္ပဏီကလည်း အခြေအနေ မဟန်ဘူး... အစ်မကြီးမှာ အမျိုးကောင်းသမီးလေးတွေနဲ့ ...ဘယ်မှာလဲ နိမ့်တုံမြင့်တုံ...”

“စိတ်အေးအေးထားပါ အစ်မကြီး”

“စိတ်အေးအေးထားရမယ်...ဒီလောက် ရင်ထဲမောရတာ”

“ E.C.G ရိုက်ကြည့်ပါလား”

“သောကတွေ ဒီလောက်များနေတာ E.C.G ရိုက်တော့ ရော ဘာအကျိုးထူးမှာလဲ”

“စကားမစပ် တစ်ခု ဖြတ်မေးရဦးမယ်”

“ဘာလဲ”

“ဓာတ်လှေကားစီးရင်း ဓာတ်လှေကားပျက်လို့ ရပ်သွားပြီး ဓာတ်လှေကားထဲမှာ အသက်ရှူကြပ် အသက်ရှူရပ်သွားမှာကို အစ်မကြီး မကြောက်ဘူးလား ...”

“အဲဒါတော့ မကြောက်ဘူး...တစ်ဘဝ တစ်ခန္ဓာ သိမ်းတာပေါ့ ... အို... မဟုတ်သေးဘူး ... မဟုတ်သေးဘူး ... အစ်မကြီးမှာ အမျိုးကောင်းသမီးတွေ ကျန်သေးတယ်လေ ... သူတို့ရှေ့က ရှိသေးတယ် ... မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး ... အသက်ရှူကြပ်လို့ မဖြစ်ဘူး ... အသက်ရှူရပ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ အမျိုးကောင်းသမီးတွေ အမျိုးကောင်းသမီးတွေ ...”

အမျိုးသမီး၏ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသည့် အရေးအကြောင်း တို့က မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး လှိုင်းထနေသည်။ အမျိုးသမီးကြီးသည် ရောဂါဝေဒနာ တစ်ခုခုကို အထိတ်တလန့်ခံစားနေရဟန် တူသည်။ မျက်လုံးအစုံက ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်နေသည်။ အသက်ရှူလည်း ဝ ဟန်မတူပါ။ မောပမ်းနွမ်းနယ်ပုံလည်း ရသည်။ အမျိုးသမီးကြီးကို

မမှိတ်မသုန် ကျွန်တော်ကြည့်နေမိသည်။ အမျိုးသမီးကြီးသည် အငွေ့ပမာ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ တအိအိ လွင့်မျောသွားသည်။ ကျွန်တော် ကြည့်နေမိသည်မှာ ဓာတ်လှေကား၏ နံရံသား သက်သက်သာဖြစ် သည်။ ကျွန်တော်အရှေ့မှ အမျိုးသမီးကြီးသည် ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ မရှိတော့။ ကျွန်တော့်အတွေးထဲမှ အမျိုးသမီးကြီးသည် ကျွန်တော် လား...။ ကျွန်တော်သည် အတွေးထဲမှ အမျိုးသမီးကြီးလား...။ ကျွန်တော့်အတွေးတို့က ဝေဝါးလွန်းလှသည်။

ကျွန်တော့်အတွေးတွေကို ကျွန်တော် ကြောက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မောလာသည်။ အသက်ရှူ မဝချင်။ ကျွန်တော် ဓာတ်လှေကားအတွင်း ဝေဝဲကြည့်လိုက်သည်။ ဓာတ်လှေကား အတွင်း ဘယ်သူမှ မရှိ။ ဓာတ်လှေကားက တုန်ခနဲ ရပ်သွားသည်။ ဓာတ်လှေကားခလုတ်များကို ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဓာတ်လှေကား အညွှန်းပြိုင်ခွက်အရ မိုးမျှော်တိုက်ကြီး၏ အပေါ် ဆုံးထပ်သို့ ကျွန်တော် ရောက်နေပြီ။ ဓာတ်လှေကား တံခါးပွင့်လာ သည်။ ချီတုံချတုံနှင့်ပင် ဓာတ်လှေကားထဲမှ ကျွန်တော်ထွက် လာသည်။

ဓာတ်လှေကားထဲမှ ထွက်ပြီးဓာတ်လှေကားကို အချိန် အတန်ငယ် ကြာအောင် ကျွန်တော်ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်တော် ဓာတ်လှေကားထဲပြန်ဝင်ပြီး ကျွန်တော့် အလုပ်တိုက်ရှိရာသို့ ပြန် လိုက်သွားလျှင် ကောင်းမည်လား...။ ဓာတ်လှေကားနှင့် ဆင်းလျှင် မြန်မည်။ ဓာတ်လှေကားနှင့်ဆင်းလျှင်...။ ကျွန်တော့် အတွေးမဆုံးမိ မှာပင် ဓာတ်လှေကားက သူ့သဘောနှင့်သူ၊ သူ့ဘာသာ သူပိတ်ပြီး၊ သူ့ဘာသာ သူဆင်းသွားသည်။ တဖြေးဖြေးနိမ့်ဆင်းသွားသည့် နံရံမှ အညွှန်းပြိုင်ခွက်ကို ကြည့်ပြီး ဓာတ်လှေကားတံခါး ရှေ့မှ ကျွန်တော် ခွာလိုက်သည်။ ရိုးရိုးလူ အတက်အဆင်း လှေကားဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် လူအတက်အဆင်း လှေကားမှာ ပင် ကျွန်တော့် အလုပ်တိုက်ရှိရာ အထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေက တစ်စုံတစ်ခုကို ကြောက်ရွံ့နေသည်။
အလုပ်တိုက်သို့ မြန်မြန်မရောက်လို။ အသက်ရှူ မဝချင်။
ကျွန်တော် ရင်ထဲမှာ မောနေသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မောနေသည်။ မောလျလျနှင့်ပင်
တောင်ကမူလေးပေါ်သို့ ကျွန်တော်တက်လာခဲ့သည်။ တောင်ကမူ
လေးပေါ်သို့ ကျွန်တော် ရောက်တိုင်း၊ ကျွန်တော့် ခြေလှမ်းတို့ တုန်
ဆိုင်းသွားသည်။ တောင်ကမူလေးပေါ်သို့ ရောက်တိုင်း မရိုးနိုင်
သည့် အပေါ်စီးမြင်ကွင်းကို ကျွန်တော် အမြဲကြည့်နေကျ။ သီးပင်
စိုက်ခင်းများ၊ စိမ်းညိုညိုခင်တန်း၊ ခင်တန်းနောက်မှ ထုံးဖြူဖြူ
စေတီ၊ စေတီဘေးမှ ယိမ်းနွဲ့နေသော အုန်းပင်များ။ ထိုရှုခင်း ရှုကွက်
များမှာ ခပ်နိမ့်နိမ့်ဖြစ်သော်လည်း၊ ကျွန်တော် အပေါ်စီးမှ ကြည့်နေ
ရသည်။

“ဝူး”

တောင်ကမူလေးပေါ်မှ ဆင်းပြီး၊ အိမ်အပြန် မြေနီလမ်း
ကလေးအတိုင်း ကျွန်တော်လျှောက်လာခဲ့သည်။ အလုပ်တိုက်မှ
အလုပ်သမား လျှော့ရာတွင် ကျွန်တော် မပါဝင်သေးကြောင်း ကြား
သိရသောအခါ ကျွန်တော့် အမျိုးကောင်းသမီးတို့ ဆည်းလည်းသံကို
ကျွန်တော် ကြားရဦးမှာ...။ ■

မင်းနွယ်စိုး